

2. Dodatek płatny jest raz w roku w dniu 18 października.

§ 4e. 1. Dodatek za nieprzerwany czas pracy przyznaje się pod warunkiem nienagannej pracy.

2. Pracownikowi, który w roku poprzedzającym wypłatę dodatku, opuścił pracę bez usprawiedliwienia, przyznaje się dodatek za nieprzerwany czas pracy zmniejszony:

- 1) za jeden opuszczony dzień — o 25%
- 2) za dwa opuszczone dni — o 50%.

3. Pracownikowi, który w roku poprzedzającym wypłatę dodatku za nieprzerwany czas pracy opuścił bez usprawiedliwienia więcej niż dwa dni pracy, dodatek ten nie przysługuje.

4. Dodatek za nieprzerwany czas pracy nie może być przyznany pracownikowi ukaranemu w drodze postępowania karnego lub dyscyplinarnego w ciągu roku poprzedzającego wypłatę.

§ 4f. 1. Pracownikowi, z którym został rozwiązany stosunek pracy przed dniem 18 października, a który w roku poprzedzającym tę datę pozostawał w stosunku pracy co najmniej przez okres 3 miesięcy, przyznaje się dodatek za nieprzerwany czas pracy w wysokości proporcjonalnej do czasu trwania stosunku pracy w danym roku z wyjątkiem przypadków:

- 1) gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na wniosek pracownika,

2) gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn uzasadniających zwolnienie pracownika z pracy bez wypowiedzenia.

2. Wypłata dodatku za nieprzerwany czas pracy obliczonego w sposób podany w ust. 1 powinna nastąpić w ostatnim dniu trwania stosunku pracy.”;

2) § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. 1. Pozostają w mocy dotychczasowe uprawnienia pracowników służby ruchu telekomunikacyjnego do dodatku za wysługę lat, z tym że jeżeli dodatek ten jest niższy niż dodatek określony w § 4c — to pracownikom przysługuje wyrównanie do wysokości dodatku przewidzianego w § 4c. Wypłata wyrównania następuje w terminie przewidzianym w § 4d.

2. Do pracowników wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie przepisy §§ 4a, 4b i 4e.”.

§ 2. Pierwsza wypłata dodatku za nieprzerwany czas pracy nastąpi w dniu 18 października 1960 r.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Plac, Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrowi Łączności.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

227

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 sierpnia 1960 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich.

Na podstawie art. 5, 7, 8 ust. 2 i 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczyciele zatrudnieni w departamentach szkolnych Ministerstwa Oświaty na stanowiskach wymagających

kwalifikacji nauczycielskich otrzymują uposażenie zasadnicze, jakie przysługiwałoby im w służbie nauczycielskiej.

§ 2. 1. Nauczycielom wymienionym w § 1 przyznaje się dodatek funkcyjny i specjalny dodatek pedagogiczny według poniższej tabeli stanowisk wymagających kwalifikacji nauczycielskich:

Nr kolejny	Stanowisko uprawniające do dodatku	Miesięczna kwota dodatku	
		funkcyjnego	specjalnego pedagogicznego
1	2	3	4
1	Dyrektor departamentu	700	1.500
2	Wicedyrektor departamentu	600	1.100
3	Naczelnik wydziału	550	950
4	Wizytator, starszy inspektor warsztatów szkolnych	400	700
5	Inspektor warsztatów szkolnych oraz starszy radca	300	600

2. Pracownikom wykonującym funkcje nadzoru pedagogicznego w dziale szkolnictwa zawodowego posiadającym stopień magistra Minister Oświaty może podwyższyć dodatek specjalny pedagogiczny o kwotę nie przekraczającą 30% stawki tego dodatku ustalonej w ust. 1.

§ 3. Pracownik otrzymujący dodatek pedagogiczny nie może równocześnie pobierać innych stałych dodatków przy-

znanych na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39).

§ 4. W razie niepełnienia przez pracownika obowiązków służbowych przez okres trzech miesięcy, o terminie wstrzymania wypłaty specjalnego dodatku pedagogicznego po upływie tego okresu decyduje Minister Oświaty.

§ 5. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem tracą moc dotychczasowe przepisy dotyczące uposażenia zasadniczego, dodatków funkcyjnych i dodatków specjalnych dla pracowników objętych § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w. z. P. Jaroszewicz

228

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 czerwca 1960 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejskich przedsiębiorstwach (zakładach) oczyszczania.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy w miejskich przedsiębiorstwach (zakładach) oczyszczania, zwanych w dalszym ciągu rozporządzenia „przedsiębiorstwami”.

2. Określenie „bezpieczeństwo i higiena pracy” oznacza się w dalszym ciągu rozporządzenia skrótem „bhp”.

§ 2. 1. Wszyscy pracownicy przed rozpoczęciem pracy powinni otrzymać niezbędne narzędzia i sprzęt odpowiednio wykonane i w stanie nie uszkodzonym; stan przydzielonych narzędzi i sprzętu powinien być poddawany regularnej i dokładnej kontroli; narzędzia posiadające usterki należy wycofać z użycia.

2. Pracownik obowiązany jest sprawdzać przydzielony mu sprzęt i narzędzia i o dostrzeżonych wadach lub uszkodzeniach natychmiast powiadomić swego zwierzchnika, żądając zamiany narzędzia (sprzętu) na odpowiednio wykonane i nie uszkodzone.

§ 3. Przedsiębiorstwo jest obowiązane do zorganizowania i przeprowadzania odkazania pojazdów, narzędzi, sprzętu i urządzeń (śmiećników) używanych do gromadzenia, przewożenia oraz załadunku i wyładunku nieczystości stałych, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 4. W razie wypadku przy pracy każdy pracownik znajdujący się w pobliżu miejsca wypadku powinien okazać natychmiastową wszelką konieczną pomoc poszkodowanemu, zawiadomić o wypadku najbliższy punkt pomocy lekarskiej i posterunek Milicji Obywatelskiej oraz swego bezpośredniego przełożonego i wykonać wszystkie zarządzenia i polecenia wydane w związku z wypadkiem przez lekarzy i organy milicyjne.

§ 5. O grożącym niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia pracownik powinien bezzwłocznie powiadomić swoich współpracowników i wszystkie zagrożone osoby, zwłaszcza znajdujące się w pobliżu, a ponadto swego bezpośredniego przełożonego (kierownika, grupowego, brygadzystę) oraz uzależnić wszelkiej niezbędnej pomocy w celu usunięcia niebezpieczeństwa.

§ 6. Wszelkie, nawet najdrobniejsze skałeczenia należy natychmiast opatrzyć; każda grupa robocza obowiązana jest zabierać ze sobą torbę sanitarną odpowiednio wyposażoną; za stan zawartości torby sanitarnej i uzupełnienie lekerstw i środków opatrunkowych odpowiedzialny jest grupowy (brygadzysta),

§ 7. 1. Zabrania się przychodzenia do pracy w stanie nietrzeźwym oraz używania alkoholu w czasie pracy i na terenie miejsca pracy.

2. Palenie tytoniu w miejscach, w których grozi niebezpieczeństwo pożaru lub wybuchu gazu, jest zabronione.

II. Przewóz osób pojazdami specjalnymi i ciężarowymi.

§ 8. Przewóz osób samochodami ciężarowymi lub przyczepami ciężarowymi holowanymi przez ciągniki powinien odbywać się z zachowaniem przepisów wydanych na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. z 1955 r. Nr 36, poz. 235 i z 1957 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 49, poz. 239).

§ 9. 1. Przewożenie osób uprawnionych do jazdy pojazdem specjalnym lub ciężarowym jest dozwolone tylko pod warunkiem zajmowania przez nie miejsc do tego celu przeznaczonych, przy czym osoby zajmujące miejsca służące do ich przewozu muszą być odpowiednio zabezpieczone od wypadnięcia z pojazdu.

2. Zabrania się prowadzącym pojazdy (kierowcom, woźnicom) przewożenia pojazdem specjalnym lub ciężarowym osób nie zatrudnionych w dziale pracy, posługującym się danym pojazdem.

§ 10. 1. W czasie jazdy wszystkie osoby znajdujące się w pojeździe zobowiązane są stosować się do poleceń prowadzącego pojazd.

2. Zabrania się wsiadania i wysiadania podczas ruchu pojazdów.

3. Prowadzący pojazd ma prawo odmówić jazdy, jeśli osoby przewożone zachowują się w sposób utrudniający mu prowadzenie pojazdu lub niezgodny z przepisami i zasadami bhp.

§ 11. Liczba osób przewożonych w kabinie kierowcy nie może przekraczać liczby dozwolonej obowiązującymi przepisami.

III. Prace przy wywozie nieczystości stałych.

§ 12. 1. Każdy pracownik przystępujący do pracy powinien mieć na sobie odpowiednią odzież ochronną, a w czasie pracy także odpowiedni sprzęt ochrony osobistej.

2. Zabrania się zdejmowania rękawic i okularów ochronnych podczas ładowania i wyładowywania nieczystości stałych.

§ 13. 1. Pracownik powinien otrzymać niezbędne narzędzia odpowiadające obowiązującym normom i warunkom technicznym, a w szczególności narzędzia usprawniające załadunek zawartości pojemników do pojazdów i opróżnianie śmiećników stałych.

2. Jeżeli przy wynoszeniu i ładowaniu na pojazd nieczystości stałych w koszach używane są schołki, powinny być